

Семинарски рад

Васпитања игром и уметношћу

Садржај

1. Увод 3

2. Васпитање игром и уметношћу 4

3. Закључак 10

Литература 11

1. Увод

Најважнији подаци о животу др Вићентије Ракића су мање више познати широј стручној педагошкој јавности. Он је рођен у Параћину 17. новембра 1881. године. Он је основну школу и ниже разреде гимназије учио у Параћину и након завршене гимназије (у Београду) и Филозофског факултета радио годину и по дана као суплент у јагодинској гимназији.

19. марта 1907. године изабран је за државног питомца за изучавање Практичне филозофије на Универзитету у Лајпцигу. На својим студијама је укупно провео четири и по године и да је своје студије успешно завршио одбраном докторске дисертације (1911.). По повратку у домовину бива изабран за сталног доцента за предмет Методика средњошколске наставе на Филозофском факултету Универзитета у Београду. Др Ракић је пензионисан марта 1938. године., а умро је 5.

октобра 1969. године у родном Параћину.

За Ракића се вежу следеће важне одреднице: основао је семинар за педагогију, увео је нови курс теорије образовања, дао је нови тип дидактике која комбинује "школу рада" и "школу учења", покушао је да социолошки расветли проблеме тадашњег образовања, применио је бихевиористички метод у педагогији.

Др Вићентије Ракић представља веома важну личност на нашим просторима која је дала значајан допринос у развоју васпитно - образовне теорије и праксе.

Једно од његових монументалних дела ("Васпитање игром и уметношћу") биће предмет анализе овог семинарског рада.

2. Васпитање игром и уметношћу

Вићентије Ракић је својом докторском дисертацијом Васпитање игром и уметношћу (1911) изазвао пажњу у европским научним круговима тога времена, о чему су писали Мојман, Карл Грос и други.

Природа која нас окружује, одликује се двама врстама појава: на једној страни променама и новинама, а на другој понављањима и правилностима.

Ова два начина појављивања околине су и два најопштија облика спољних услова живота, па као такви морају имати исто онолико значаја колико и посебни облици спољних услова за разумевање појединих специјалних појава живота.

Обзиром на то да две основне појаве које одликују природу уопште, Вићентије Ракић утврђује постојање две основне функције живота: најопштије способности за понављање правилних реакција и способности за мењање поменутих реакција.

При утврђивању постојања способности тј. снага за промену способности

тј. снага за понављање, он се ослања на Дарвинову теорију еволуционизма.

----- OSTATAK TEKSTA NIJE PRIKAZAN. CEO RAD MOŽETE PREUZETI NA SAJTU. -----

www.maturskiradovi.net

MOŽETE NAS KONTAKTIRATI NA E-MAIL: maturskiradovi.net@gmail.com